

Arran de l'aigua

Ramon Alabau

I

(primavera)

Tot sovint amb les mans plenes de còdols
m'apropava, febril, arran de l'aigua
i els palets rebotaven juganers
al mirall uniforme de la bassa,
pertorbant fugaçment sa pell estàtica.
Com pedretes solquem la faç del món
aixecant polseguera momentània,
només som aparences transitòries,
llogaters d'una roca sense rumb
que rodola incessant pels cels impàvids.

II

(estiu)

Quan la llum escindida pel fullatge
m'atueix, recobro àvid la mirada
resseguint l'ona gràcil del teu cos
que s'esvinça indolent arran de l'aigua.
Avesat a tenir-te a frec de pell,
primers plans concloents que sempre imposes,
com em plau de sotjar-te en la distància
defugint dels teus ulls el glavi invicte
i evocant el teu cos com un camp fèrtil
on llaurar la lleu polpa dels instants.

III

(tardor)

Apareixes borrosa rere els vidres
a la llum debel·lada de la tarda
escrutant sigil·losa la placeta,
i encalçant el desmai de cada instant
amb uns ulls que són traus pregons d'alfàbrega.
Persegueix l'enyorança el viu vestigi
d'un passat descompost en mil bocins,
però el tragí fugisser de la vesprada
no podrà recrear el teu cos turgent
constel·lant cors rendits arran de l'aigua.

IV

(hivern)

El gregal t'ha esborrat el traç dels llavis,
ha extingit el fulgor que la sorpresa
atiava als teus ulls adolescents
i ha blegat del teu cos el vímet tènue.
Ans la boca aixopluga la paraula
compartida, l'esguard un joc de llum
i penombra adient i, arran de l'aigua,
refulgeix ta polsosa arquitectura
que arrengrera el rocam d'altius merlets
esbucats al sangflaix que encén la posta.

V

(el rei)

Sovint recorda
el bransoleig
de la infantesa.
Seria el rei
just i magnànim
d'un país pròsper:
insignes gestes,
vassalls intrèpids,
joglars jocosos
gràcils princeses
i arreu el clam
fervent i unànim
d'un poble dòcil.

Sovint s'esglaia
amb la basarda
d'un futur tèrbol:
l'ombra sinistra
del fred patíbul,
la turba indòmita
brandint el cap
del seu monarca
pels carrerons
sobre una pica
amb gori-goris
i cantilenes
de to insurrecte.

Sovint s'exclou
del palau regi
cercant recer
arran de l'aigua:
ser el rei feliç
de cada instant,
dissoldre's nu
dins la bonança
del temps fugaç,
collir l'efímer
i dolç batec
dels segons tebis,
lluny de la història.